

Arrest

nr. 109 868 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 maart 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat S. MICHOLT, en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 25 maart 2013 een zesde asielaanvraag in.

Op 27 maart 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname, met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“(…) Overwegende dat de betrokkene op 6 maart 2006 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken die op 24 mei 2006 bevestigd werd door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat de betrokkene op 23 april 2007 een tweede asielaanvraag indiende en zijn dossier op 5 juli 2007 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 5 maart 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 2 april 2010 een derde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 april 2010. Overwegende dat de betrokkene op 29 december 2010 een vierde asielaanvraag indiende en zijn dossier op 29 december 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 27 september 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 9 januari 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 23 februari 2012 een vijfde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 februari 2012. Overwegende dat de betrokkene op 25 maart 2013 een zesde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een brief van een dorpshef naar voren brengt waarin staat dat hij opgroeide in Iran en de nationaliteit van Afghanistan heeft waarbij opgemerkt moet worden dat een brief van een dorpshef geen officieel door de autoriteiten opgesteld document, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat dit duidelijk blijkt uit de verklaringen van de betrokkene die expliciet stelt dat zijn verloofde naar het dorp is geweest en om dit document heeft gevraagd, dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat het document terugslaat op de motieven die de betrokkene naar voren bracht voor zijn asielaanvragen, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin het document verstuurd zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verzonden zonder aanduiding van wat werd verzonden. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag alle redenen die hij gehad zou hebben voor zijn asielaanvraag naar voren heeft kunnen brengen, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een brief naar voren brengt van het BCHV waarbij opgemerkt moet worden dat deze ingaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de gelegenheid had naar voren te brengen wat alle redenen zouden zijn die hij gehad zou hebben voor zijn asielaanvraag, dat deze brief ingaat op de verblijfsvergunning voor Iran die hij voorlegde waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag, dat de tweede asielaanvraag van de betrokkene negatief werd afgesloten door de Belgische asielinstanties ondanks deze verblijfsvergunning, dat de brief ingaat op het attest van woonst waarbij opgemerkt moet worden dat dit document hierboven reeds werd behandeld, dat de brief ingaat op het paspoort dat de betrokkene reeds voorlegde tijdens een vorige asielaanvraag, waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene tijdens zijn vierde asielaanvraag kopies van een paspoort en tijdens zijn vijfde asielaanvraag een paspoort afgegeven door de Afghaanse ambassade in Brussel naar voren bracht, dat de betrokkene tijdens de behandeling van zijn vierde asielaanvraag een geboorteakte afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel naar voren bracht, dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing dd, 27 september 2011 stelde dat 'Het CGVS stelt vast dat het voorleggen van dit nieuwe element niets asielaanvraag de mogelijkheid had een dergelijk paspoort naar voren te brengen, dat de brief van het BCHV de subsidiaire bescherming wil voor de betrokkene, waarbij opgemerkt moet worden dat de Belgische asielinstanties niet enkel de vluchtelingenstatus weigerden aan de betrokkene, dat ze ook de subsidiaire bescherming weigerden aan de betrokkene, dat de brief van het BCHV ingaat op de status die de betrokkene in Iran zou hebben/ gehad hebben en ze een ambtsbericht citeren van Nederland uit 2001 en een rapport van CGVS & BBA dd. 12/07/2010 waarbij opgemerkt moet worden dat de laatste beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming dateert van 27 september 2011, dat het laatste arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming dateert van 9 januari 2012, dat deze instanties dan ook op de hoogte waren van de status van Afghanen in derde landen bij het behandelen van de asielprocedure van de betrokkene, dat wat betreft de ambtsberichten uit Nederland, België niet gebonden is door beslissingen van Nederland, dat de brief van het BCHV een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen citeert, dat elk dossier individueel behandeld wordt, dat het geciteerde dossier niet dat van de betrokkene is, dat het dateert van 05/11/2010, dat het arrest reeds naar voren gebracht had kunnen worden bij de behandeling van een vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe

gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad aangezien betrokkene al op 23/02/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. “

2. Onderzoek beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“Overwegende dat de betrokkene op 6 maart 2006 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken die op 24 mei 2006 bevestigd werd door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat de betrokkene op 23 april 2007 een tweede asielaanvraag indiende en zijn dossier op 5 juli 2007 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 5 maart 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 2 april 2010 een derde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 april 2010. Overwegende dat de betrokkene op 29 december 2010 een vierde asielaanvraag indiende en zijn dossier op 29 december 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 27 september 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 9 januari 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 23 februari 2012 een vijfde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 februari 2012. Overwegende dat de betrokkene op 25 maart 2013 een zesde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een brief van een dorpshef naar voren brengt waarin staat dat hij opgroeide in Iran en de nationaliteit van Afghanistan heeft waarbij opgemerkt moet worden dat een brief van een dorpshef geen officieel door de autoriteiten opgesteld document, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat dit duidelijk blijkt uit de verklaringen van de betrokkene die expliciet stelt dat zijn verloofde naar het dorp is geweest en om dit document heeft gevraagd, dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat het document terugslaat op de motieven die de betrokkene naar voren bracht voor zijn asielaanvragen, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin het document verstuurd zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verzonden zonder aanduiding van wat werd verzonden. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag alle redenen die hij gehad zou hebben voor zijn asielaanvraag naar voren heeft kunnen brengen, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een brief naar voren brengt van het BCHV waarbij opgemerkt moet worden dat deze ingaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst

te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de gelegenheid had naar voren te brengen wat alle redenen zouden zijn die hij gehad zou hebben voor zijn asielaanvraag, dat deze brief ingaat op de verblijfsvergunning voor Iran die hij voorlegde waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag, dat de tweede asielaanvraag van de betrokkene negatief werd afgesloten door de Belgische asielinstanties ondanks deze verblijfsvergunning, dat de brief ingaat op het attest van woonst waarbij opgemerkt moet worden dat dit document hierboven reeds werd behandeld, dat de brief ingaat op het paspoort dat de betrokkene reeds voorlegde tijdens een vorige asielaanvraag, waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene tijdens zijn vierde asielaanvraag kopies van een paspoort en tijdens zijn vijfde asielaanvraag een paspoort afgegeven door de Afghaanse ambassade in Brussel naar voren bracht, dat de betrokkene tijdens de behandeling van zijn vierde asielaanvraag een geboorteakte afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel naar voren bracht, dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing dd. 27 september 2011 stelde dat 'Het CGVS stelt vast dat het voorleggen van dit nieuwe element niets afdoet van de eerdere beoordeling van uw asielaanvraag. U legt immers alleen een Afghaanse geboorteakte voor die u op de Afghaanse ambassade in België hebt verkregen. Dit document hebt u verkregen louter op basis van persoonlijke verklaringen, waaraan het CGVS geen geloof hecht.', dat dit bij uitbreiding dan ook geldt voor een paspoort verkregen op de Afghaanse ambassade van Brussel, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had een dergelijk paspoort naar voren te brengen, dat de brief van het BCHV de subsidiaire bescherming wil voor de betrokkene, waarbij opgemerkt moet worden dat de Belgische asielinstanties niet enkel de vluchtelingenstatus weigerden aan de betrokkene, dat ze ook de subsidiaire bescherming weigerden aan de betrokkene, dat de brief van het BCHV ingaat op de status die de betrokkene in Iran zou hebben/gehad hebben en ze een ambtsbericht citeren van Nederland uit 2001 en een rapport van CGVS & BBA dd. 12/07/2010 waarbij opgemerkt moet worden dat de laatste beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming dateert van 27 september 2011, dat het laatste arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming dateert van 9 januari 2012, dat deze instanties dan ook op de hoogte waren van de status van Afghanen in derde landen bij het behandelen van de asielprocedure van de betrokkene, dat wat betreft de ambtsberichten uit Nederland, België niet gebonden is door beslissingen van Nederland, dat de brief van het BCHV een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen citeert, dat elk dossier individueel behandeld wordt, dat het geciteerde dossier niet dat van de betrokkene is, dat het dateert van 05/11/2010, dat het arrest reeds naar voren gebracht had kunnen worden bij de behandeling van een vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad aangezien betrokkene al op 23/02/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verzoeker werpt in zijn enig middel de vermeende schending op van:

- artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet,
- de materiele motiveringsplicht.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk dat er wordt ingegaan op alle stukken die verzoeker bij zijn zesde asielaanvraag aanbracht en dat bij al deze stukken afdoende wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen komen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 voormeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiele motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Geheel terecht motiveerde de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Verzoeker meent dat hij nieuwe elementen heeft voorgelegd, die hij niet eerder had kunnen voorleggen in het kader van de eerste asielprocedure.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat de verwerende partij gelden dat uit de motieven vermeld in de in casu bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid geheel terecht heeft beslist om de zesde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen". alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...]" en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4".

Door verzoeker werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Terwijl, zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid daarbij wel degelijk zorgvuldig en grondig te werk is gegaan.

Verwerende partij benadrukt dat verzoeker kennelijk uit het oog verliest dat wanneer hij een tweede asielaanvraag indient, hij dient te voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in art. 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen". alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...]" en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4".

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan **na** de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de voorgelegde elementen als een nieuw element in de zin van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dienen te worden beschouwd.

Het loutere feit dat verzoeker meent dat de documenten die hij heeft voorgelegd 'nieuwe elementen' zijn, ter staving van zijn zesde asielaanvraag, kan uiteraard niet volstaan om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

Bovendien beperkt verzoeker zich tot een theoretische uiteenzetting omtrent de draagwijdte van artikel 51/8 Vreemdelingenwet met verwijzing naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, en de Raad van State, doch voert geen betwisting nopens de concrete motieven van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk uiteengezet waarom de brief van een dorpshef en de brief van het BCHV niet kunnen worden beschouwd als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet:

(...)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag niet de opportuniteit van de Vreemdelingenwet te beoordelen.

Bovendien beperkt verzoeker zich tot de bewering dat het bewezen is dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit, zonder in concreto de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing te weerleggen.

Derhalve heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie geheel overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 geweigerd om verzoekers tweede asielaanvraag in overweging te nemen.

Verzoekers vage beschouwingen in zijn verzoekschrift kunnen geen afbreuk doen aan voormelde motieven, die terecht werden genomen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid oordeelde terecht dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure, waarin hij ze had kunnen aanbrengen.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze drie voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

Uit deze bepaling volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143.020 en 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar zesde aanvraag de volgende elementen aanbracht:

- brief opgesteld door het hoofd van de islamitische gemeenschappelijke dorp van Talibabaaad (verder afgekort als brief dorpshef)
- brief van de Belgisch Comité voor Hulp aan vluchtelingen gericht aan dokter Eeckhout (verder afgekort als brief BCHV)

Het verhoor liep als volgt:

"(...)

Heeft u nieuwe documenten die u aanbrengt voor deze asielaanvraag?

*- Brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, gericht aan Dhr Eeckhout , dd 19.03.2013
Origineel gezien*

- Brief, opgesteld door het hoofd van de Islamitische gemeenschappelijke dorp van Talibabaaad

Volgens de betrokkene staat het volgende in de brief:

In deze brief staat duidelijk dat ik de nationaliteit heb van Afghanistan maar dat ik ben opgegroeid in Iran.

In de brief staat ook het codenummer van mijn familie vermeld.

> Origineel gezien

> Met vertaling (kopie van kopie).

Hoe bent u aan dit document geraakt ?

Mijn verloofde, [M.H.], heeft de brief van het hoofd van de Islamitische gemeenschappelijk dorp van Talibabaaad, vanuit Iran, naar me opgestuurd. Ik heb het ongeveer twee weken geleden ontvangen. (zie envelop)

Mijn verloofde is naar het comité van het Islamitisch gemeenschappelijk dorp van Talibabaaad gestapt en ze heeft gevraagd of ze deze brief voor me konden opstellen.

Is er een specifieke reden waarom u vandaag dit document voorlegt?

Ik ben al 7 jaar in België. Ik heb telkens een negatief antwoord gekregen. Met dit document wil ik mijn problemen bevestigen.

Kunt u kort schetsen wat uw vrees is?

Ik ben opgegroeid in Iran. Ik ben daar illegaal opgegroeid. Indien ik zou terugkeren naar Iran, dan riskeer te worden gerepatrieerd naar Afghanistan. In Afghanistan is de algemene situatie zeer onveilig.

Hebt u persoonlijke problemen in Afghanistan ? Ik werd bedreigd door de broer van mijn stiefmoeder.

Hierover heb ik reeds verteld tijdens mijn vorige asiel aanvragen.

Heeft u contact met familie en/of vrienden in Afghanistan? Neen.

Wilt u iets toevoegen aan uw verklaring?

Het is niet makkelijk om zo te leven. Het is al 7 jaar dat mijn leven stilstaat."

De bestreden beslissing wijst erop dat in de brief van het dorpshef "staat dat hij opgroeide in Iran en de nationaliteit van Afghanistan heeft waarbij opgemerkt moet worden dat een brief van een dorpshef geen officieel door de autoriteiten opgesteld document, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat dit duidelijk blijkt uit de verklaringen van de betrokkene die expliciet stelt dat zijn verloofde naar het dorp is geweest en om dit document heeft gevraagd, dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat het document terugslaat op de motieven die de betrokkene naar voren bracht voor zijn asielaanvragen, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties."

De verzoekende partij is niet akkoord met dit motief omdat zij dit document nog niet eerder in het bezit had en het dus niet kon voorleggen tijdens een eerdere asielaanvraag. De bestreden beslissing wijst op het gesolliciteerd karakter van de brief, wat steun vindt in het administratief dossier nu de verzoekende partij tijdens het gehoor verklaarde dat de brief werd opgesteld op vraag van haar verloofde. Dit motief wordt door de verzoekende partij niet betwist of weerlegd in haar verzoekschrift. Bovendien wijst de bestreden beslissing erop dat de verzoekende partij een dergelijk document had kunnen voorleggen tijdens de eerste asielaanvraag. Dit motief wordt niet op ernstige wijze weerlegd door voor te houden dat

de verzoekende partij niet eerder in het bezit was van het document, wat ze tracht te staven met een enveloppe. Met deze redengeving legt de verzoekende partij niet uit waarom zij het document niet eerder heeft opgevraagd. Er dient te worden besloten dat deze brief die de verzoekende partij in haar zesde asielaanvraag heeft aangebracht weliswaar "nieuw" is in de zin dat hij nog niet eerder werd getoond aan de asielinstanties, maar dat de verzoekende partij, in casu, niet aannemelijk maakt dat deze betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Het loutere feit dat de verzoekende partij gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in haar vorige asielprocedure is op zich echter onvoldoende om aan te nemen dat het gaat om nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

Bovendien is het niet zo dat indien de datum van de ontvangst van de documenten zich situeert na de laatste fase in de vorige asielprocedure, dit met zich meebrengt dat het gegeven automatisch nieuw is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Immers dient ook te worden aangetoond dat de vreemdeling de documenten niet had kunnen aanbrengen tijdens de laatste fase van de vroegere asielprocedure. In casu ontbreekt ook dergelijk begin van bewijs. Louter beweren dat verzoekende partij geen mogelijkheid had de documenten eerder bij te brengen volstaat in casu niet.

Wat de brief BCHV betreft antwoordt de bestreden beslissing op uitvoerige wijze als volgt:

"waarbij opgemerkt moet worden dat deze ingaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de gelegenheid had naar voren te brengen wat alle redenen zouden zijn die hij gehad zou hebben voor zijn asielaanvraag, dat deze brief ingaat op de verblijfsvergunning voor Iran die hij voorlegde waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag, dat de tweede asielaanvraag van de betrokkene negatief werd afgesloten door de Belgische asielinstanties ondanks deze verblijfsvergunning, dat de brief ingaat op het attest van woonst waarbij opgemerkt moet worden dat dit document hierboven reeds werd behandeld, dat de brief ingaat op het paspoort dat de betrokkene reeds voorlegde tijdens een vorige asielaanvraag, waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene tijdens zijn vierde asielaanvraag kopies van een paspoort en tijdens zijn vijfde asielaanvraag een paspoort afgegeven door de Afghaanse ambassade in Brussel naar voren bracht, dat de betrokkene tijdens de behandeling van zijn vierde asielaanvraag een geboorteakte afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel naar voren bracht, dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing dd. 27 september 2011 stelde dat 'Het CGVS stelt vast dat het voorleggen van dit nieuwe element niets asielaanvraag de mogelijkheid had een dergelijk paspoort naar voren te brengen, dat de brief van het BCHV de subsidiaire bescherming wil voor de betrokkene, waarbij opgemerkt moet worden dat de Belgische asielinstanties niet enkel de vluchtelingenstatus weigerden aan de betrokkene, dat ze ook de subsidiaire bescherming weigerden aan de betrokkene, dat de brief van het BCHV ingaat op de status die de betrokkene in Iran zou hebben/gehad hebben en ze een ambtsbericht citeren van Nederland uit 2001 en een rapport van CGVS & BBA dd. 12/07/2010 waarbij opgemerkt moet worden dat de laatste beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming dateert van 27 september 2011, dat het laatste arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming dateert van 9 januari 2012, dat deze instanties dan ook op de hoogte waren van de status van Afghanen in derde landen bij het behandelen van de asielprocedure van de betrokkene, dat wat betreft de ambtsberichten uit Nederland, België niet gebonden is door beslissingen van Nederland, dat de brief van het BCHV een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen citeert, dat elk dossier individueel behandeld wordt, dat het geciteerde dossier niet dat van de betrokkene is, dat het dateert van 05/11/2010, dat het arrest reeds naar voren gebracht had kunnen worden bij de behandeling van een vorige asielaanvraag."

In het verzoekschrift gaat de verzoekende partij niet in concreto in op de inhoudelijke argumentatie die in deze brief vervat is en stelt zij enkel dat het de verwerende partij niet toekomt om over deze inhoud te oordelen. Zij houdt voor dat bij de vorige asielaanvragen haar Afghaanse nationaliteit in vraag werd gesteld en deze nationaliteit thans duidelijk blijkt.

De bestreden beslissing dient te worden bijgetreden waar deze er op wijst dat de verzoekende partij al tijdens de eerste asielaanvraag de gelegenheid heeft gehad alle redenen naar voren te brengen. Te dien einde merkt de Raad op dat de verzoekende partij zelf verklaart tijdens het gehoor van de zesde asielaanvraag dat zij al over haar asielproblemen heeft verteld tijdens de vorige asielaanvragen. Voorts weerlegt de verzoekende partij niet de motieven die stellen:

- het element betreffende de verblijfsvergunning en attest van woonst voor Iran is behandeld tijdens de procedure van de tweede asielaanvraag,
- paspoort: kopie ervan is al voorgelegd tijdens de vierde asielaanvraag en een paspoort van de Afghaanse ambassade in Brussel is voorgelegd tijdens de vijfde asielaanvraag, dit terwijl de geboorteakte is voorgelegd tijdens de vierde asielaanvraag,
- over de wens tot het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus: ook dit werd eerder beoordeeld,
- status van de verzoekende partij in Iran met verwijzing naar Nederlands ambtsberisich van 2001 en een rapport van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waren ter gelegenheid van de laatste asielaanvraag op de hoogte van de status van Afghanen in derde landen,
- arrest van 5 november 2010 van de Raad: elk geval dient individueel behandeld te worden.

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier. Er kan verwezen worden naar het arrest van de Raad van 9 januari 2012 met nr. 72 901 waarin gesteld werd: *“De Raad sluit zich hiervoor aan bij de motieven in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoeker de Afghaanse geboorteakte louter op basis van persoonlijke verklaringen heeft verkregen waaraan geen geloof kan worden gehecht, dat een identiteitsdocument alleen als ondersteunend element kan dienen indien dit in overeenstemming is met de afgelegde verklaringen, wat hier niet het geval is, en dat de Afghaanse ambassade reeds herhaaldelijk heeft gesteld dat zij niet over een bevolkingsregister beschikt dat zij zou kunnen raadplegen om documenten af te leveren. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet. Hij stelt enkel dat de commissaris-generaal authentieke bewijzen negeert en dat dit in strijd is met “de meeste elementaire principes van het recht”, maar hij verduidelijkt niet om welke rechtsbeginselen het gaat, noch waarom deze rechtsbeginselen zouden zijn geschonden.”* (eigen onderlijning).

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds niet haar ongeloofwaardigheid weerlegt en dat bijgevolg de documenten ter ondersteuning van haar identiteit niet volstaan, te meer overigens in casu de verzoekende partij in het verzoekschrift nalaat de concrete motieven van de bestreden beslissing in concreto te weerleggen en zich er louter toe beperkt op algemene wijze de bevoegdheid van de verwerende partij in twijfel te trekken. De Raad herinnert er aan dat de mogelijkheid tot het indienen van een nieuwe asielaanvraag niet tot doel heeft om onwaarheden en tegenstrijdigheden in diverse verklaringen afgelegd tijdens de vorige asielaanvraag te vergoelijken (RvS 14 september 2005, nr. 148.882, RvS 13 december 2005, nr. 152.608), hetzij leemtes op te vullen.

Bovendien wijst de bestreden beslissing op de geringe waarde van de identiteitsdocumenten die de nationaliteit van de verzoekende partij zouden moeten bewijzen, waaronder het paspoort, evenwel afkomstig van de Afghaanse ambassade te Brussel. Er wordt gewezen op het inmiddels definitief geworden motief van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2011 luidend: *“Een identiteitsdocument kan alleen als ondersteunend element dienen indien dit in overeenstemming zou zijn met de door u gedane verklaringen op het CGVS, wat in casu niet het geval is. Bovendien stelde de Afghaanse ambassade reeds herhaaldelijk dat zij niet over een bevolkingsregister beschikt dat ze zou kunnen raadplegen voor het afleveren van documenten.”*

De bestreden beslissing wijst naar de eerder genomen beslissingen van de asielinstanties en op de geringe waarde van de identiteitsdocumenten in casu. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De verwerende partij mag dan ook nagaan of een stuk prima facie voldoende bewijswaarde heeft om dergelijke ernstige aanwijzing te kunnen vaststellen. Dit naast de vaststelling, waar de bestreden beslissing terecht op wijst, dat de verzoekende partij nalaat aan te duiden waarom zij de brief BCHV niet eerder had kunnen opvragen of bijbrengen en dit stuk pas tevoorschijn komt naar aanleiding van het indienen van een zesde asielaanvraag.

Wat de attesten betreffen die moeten aantonen dat de verzoekende partij in Iran verbleef, dienen de motieven van de bestreden beslissing te worden bijgetreden en worden deze in het verzoekschrift overigens evenmin weerlegd.

Gelet op deze elementen kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over deze stukken dan ook op kennelijk redelijke wijze besluiten dat verzoekende partij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat

er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen “nieuwe gegevens” uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij de verzoekende partij (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Er wordt door de verzoekende partij niet aangetoond dat zij nieuwe elementen, in de zin van deze wetsbepaling, heeft aangebracht

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verwijzing naar het arrest 61/94 van het Grondwettelijk Hof doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

De verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM is niet dienstig nu deze de toepassing van artikel 3 EVRM betreft, wat de verzoekende partij niet als zijnde geschonden aanhaalt.

Met betrekking tot de verwijzing naar het standpunt UNHCR laat de Raad opmerken dat in casu de verwerende partij niet de geloofwaardigheid van de documenten heeft nagegaan maar wel heeft gecontroleerd of de stukken en verklaringen nieuwe gegevens bevatten in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, wat niet het geval is zodat de verwerende partij haar bevoegdheid niet heeft overschreden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN